

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, καλή σου ώρα.

Διάβασα τις πρώτες σου εντυπώσεις κι Αθήνα και Ρόδο και Σύμη, γνωστά τα μεγάλα κέντρα και τα τουριστικά. Εκείνο που μου πήρε πιο πολύ την προσοχή ήταν η Σύμη. Σύμη και Τήλος μου είναι ιδιαίτερα συμπαθητικά νησιά. Έχουν μια ιδιαίτερα φιλική παρουσία, μια φιλική και νοικοκυρεμένη θά'λεγα ατμόσφαιρα, σαν γλυκομίλιπη νησιώτισσα. Η Ρόδος όμορφη αλλά σαν τη γυναίκα που το ξέρει ότι είναι όμορφη και... καμαρώνει. Σαν τη Μύκονο που είναι όμορφη αλλά την έχει βγάλει την ομορφιά της στον ...πλειστηριασμό! Για την Αθήνα, την αρχόντισσα, που κι αν έπεσαν τα δακτυλίδια δεν έχασε την αρχοντιά της, λίγο πολύ γνωστά. Εγώ έχω γνωρίσει και μια άλλη Αθήνα, την Αθήνα του χτες. Και όχι μόνο την Αθήνα της Βέμπο που γνωρίσαμε οι πολλοί, την παλαιότερη, τότε με τα πράσινα τραμ που τα έβλεπα με θαυμασμό στην πλατεία της Καλλιθέας. Τα πράσινα τραμ που τα βρήκα κι εδώ, όταν στην Αθήνα είχαν αντικατασταθεί από τα τρόλεϋ. Μια Αθήνα γραφική θα έλεγα με πολύ λίγες πολυκατοικίες και πολλά οικόπεδα, τις αλάνες που παίζαμε παιδιά. Δεν είμαι από την Αθήνα, έζησα λίγα από τα παιδικά μου χρόνια εκεί, πήγα στην πρώτη τάξη στο Γυμνάσιο. Μετά ήρθε ο πόλεμος και φύγαμε στο χωριό. Εκεί έζησα την εφηβική μου ηλικία, όλη τη φρίκη της κατοχής, εκεί τελείωσα το Γυμνάσιο και ξανάησα την Αθήνα μετά. Ήταν καιροί ανώμαλοι αλλά όλοι κοίταγαν να ορθοποδίσουν, να βρουν ένα δρόμο, είχε στέρψη αλλά και ελπίδα. Τότε άνοιξαν και οι πόρτες για τη μετανάστευση. Η Ελλάδα ρημαγμένη, καταματωμένη, αλλά αποβλέποντας σε ένα αύριο. Εμείς είμαστε αυτή η γενιά η μεταπολεμική γενιά, νομίζω λίγοι θα υπάρχουν από αυτούς τους προπολεμικούς σαν εμένα. Που αξιώθηκα να δω τόσα πολλά. Παιδί ήμουνα μου έδειξε ο πατέρας μου καίποιον και μου λέει 'αυτός είναι ο ποιητής ο Σκίπης' ήταν στην οδό Σκίπης και εκεί ήταν και το σπίτι του. Μια δυναμική γεροντοκόρη η Λασκαρίδου, δυναμική, εγγράμματη, αρχόντισσα, ποιος την θυμάται τώρα, στην εποχή της σημαίνουσα, από τις πρώτες φεμνίστριες, είδα και την παλιά ηθοποιό την Κυβέλη του γέρο Παπανδρέου, γριά πια στο έργο του

Όσκαρ Ουάιλντ, Μια γυναίκα χωρίς σημασία." Ήταν εκεί που λέει ότι οι νέοι κρίνουν τους γονείς μέχρι να ωριμάσουν και να καταλάβουν τι έκαναν οι γονείς.. Έζησα, είδα πολλά, έτσι που μπορώ να κλείσω με τον ποιητή Ζαχαρία Παπαντωνίου στην προσευχή του ταπεινού, που λέει..... σ' ευχαριστώ για τα βουνά και για τους κάμπους που είδα". Και, αφού σου ζητήσω συγγνώμη αν μακριγόρησα με τα δικά μου, θα κλείσω με κάτι γι' αλληλογραφία και φιλία. Είναι για ένα φίλο αγαπημένο που με την αλληλογραφία είπαμε τόσα πολλά, τόσα χρόνια.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

*Ξεφτάει το καλοκαίρι με πλιοτρόπια.
Απόγιομα και το δικό σου γράμμα,
πόση χαρά στον ερχομό σου...
Το γράμμα σου,
Σαν πρόσωπο της νιότης
δικό κι αγαπημένο και χαμογελαστό.
Σαν χειραψία πες, σαν παρουσία!*

*Πόσα δεν μοιραστήκαμε
με τα θαλασσοπούλια...
Που τους εμπιστευτήκαμε
λύπες, χαρές κι απόψεις.
Και πλάνα και προβλήματα,
και όνειρα κι ελπίδες,
κι αυτήν την παρατήρηση
και τη σπουδή του κόσμου.
Τα πήγαιναν και τα' φερναν
σε ωκεανούς, σ' αιθέρες
στο χρόνο, στη φιλία μας.*

*Σ' όλη μας την πορεία
δεν είχε θέση ο καιρός
ούτε η ηλικία.
Τόσο ενδιαφέροντα
τόσα πολλά να πούμε.*

*Και σήμερα, δεν λέω είναι όμορφα.
Να, εκείνη η ανεπαίσθητη
πνοή του φθινοπώρου
και κείνο το "από γεννήσεως έτη..."
Γρηγόρης*

Χαιρετίσματα από την πατρίδα, φίλε Γρηγόρη,

Μια πατρίδα που δεν καταλαβαίνει τίποτε από «μνημόνια», «δανειστές», «θεσμούς» και δεν συμμαζεύεται. Επειδή όλα αυτά και άλλα τόσα κακά αν τής συσσωρεύσουν δεν πρόκειται ν' αλλάξει χρώμα ο γαλανός ουρανός της, ούτε θα χάσουν τη γοητεία τους οι ομορφιές της και τ' αρχαία μνημεία της θα είναι πάντα εκεί για να θυμίζουν στους επαειόντες πόσο ανόητοι είναι.

Δεν λέω πως ο λαός της δεν υποφέρει, όμως τότε δεν υπέφεραν οι φτωχοί σε όλο τον κόσμο; Το πρόβλημα με την Ελλάδα είναι πως αυξήθηκαν και συνεχίζουν ν' αυξάνονται οι φτωχοί της, όχι μόνο επειδή οι δανειστές θέλουν τις σάρκες τής πατρίδας μας, αλλά και επειδή υπάρχουν κακοί Έλληνες. Να μην ταυτίζουμε τις κακίες των Ελλήνων με την Ελλάδα! Η Ελλάδα είναι οικοδόμοί μας χιλιάδες χρόνια και δεν μπορούμε να καυχθούμε πως είμαστε οι καλύτεροι φιλοξενοούμενοι. Μαγαρίζουμε το χώρο της, περιφρονούμε τους κανόνες συμπεριφοράς της, εκμεταλλευόμαστε εμπορικά και συναισθηματικά τους θησαυρούς της και διαμαρτυρόμαστε επειδή δεν μάς προσφέρει καλή εξυπηρέτηση. Τέτοιο θράσος, φίλε μου!

Εγώ προβληματίστηκα με έναν δυο από δαύτους στην Αθήνα, αλλά

πήγα μερικές μέρες «διακοπές» στη Ρόδο και τη Σύμη για να ξεσκάσω. Βέβαια θα (ξανα)γράψω τις εντυπώσεις μου από τα δύο αυτά νησιά και για να παινήσω το σπίτι μου, ήξερες αγαπητέ φίλε πως ο βασιλιάς Νηρέας τής Σύμης ήταν ο πιο όμορφος βασιλιάς στον Τρωικό Πόλεμο; Ο Νηρέας, στον Τρωικό πόλεμο συμμετέχει στο πλευρό του Αγαμέμνονα, στέλνοντας τρεις νήες, όμως ο πραγματικός άρχοντας τού νησιού σήμερα είναι ο Ταξιάρχης Μιχαήλ ο Πανορμίτης. Όχι μόνο για τα θαύματά του, αλλά επειδή με τις χιλιάδες επισκέπτες του κάθε βδομάδα συντηρείται ο τουρισμός τού νησιού και η μοναδική... βιομηχανία του, αφού οι νέοι δεν τρελάθηκαν να γίνουν σφουγγαράδες.

Το μοναστήρι τού Ταξιάρχη βρίσκεται σε έναν ερημικό κόλπο, όπου κάθε μέρα αράζουν σκάφη με εκατοντάδες προσκυνητές απ' όλο τον κόσμο, ακόμη και από την... Κίνα, όπως εξακρίβωσα φέτος. Όμως, θα έπρεπε να επισκεφτώ τον Ταξιάρχη την ερχόμενη Τρίτη 8 Νοεμβρίου, που γιορτάζει και όπως μού λένε γίνεται και ο χαμός. Όχι μόνο από χιλιάδες προσκυνητές, αλλά και απόπραματευτάδες που πάνε να βγάλουν το μεροκάματό τους.

Αυτά για τη Σύμη και τον Ταξιάρχη μας, που οι Συμιακοί τον αποκαλούν χαϊδευτικά και «κλέφτη» επειδή στα παίρνει ο ίδιος αν δεν τού δώσεις αυτά που του έταξες!

Δεν ξέρω αν έχεις επισκεφτεί τη Ρόδο, αλλά αυτό το νησί είναι άλλο πράγμα, όχι μόνο με τις φυσικές ομορφιές του, αλλά και με το εμπορικό δαιμόνιο των κατοίκων του, που έχουν αναγάγει σε επιστήμη τον τουρισμό και τη διαχείριση ξενοδοχείων που πολλές φορές πρόκειται για... κολοσσούς με αμέτρητα δωμάτια.

Τώρα έχω επιστρέψει στην Αθήνα και ελπίζω να εκμεταλλευτώ τα προνόμιά της, ένα από αυτά το Θέατρο και έχω αποφασίσει να δω την παράσταση τού «Σμύρνη μου αγαπημένη» με την Μιμή Ντενίσση.

Θα ακολουθήσει η επίσκεψη στην αγαπημένη μου Κεφαλλονιά με τον Γιώργο και τη Νάταλη Μεσσάρη, με τους οποίους θα συναντηθώ την Κυριακή στην Αθήνα και θα περάσουμε 2-3 μέρες μαζί. Φυσικά, θα σε ενημερώσω καταλλήλως.